

Thuốc đem về, uống xong, thấy hết nặng đầu, nhưng chân tay còn rã rời, chưa đi đứng nổi, lưng lại đau hơn, tưởng chừng như có ai cầm dao chặt đứt xương sống ra vậy.

Tối chiều, Quế Thư và Ngân Nhi ngồi kiệu tới thăm, mỗi người mang theo hai quả đựng đồ biếu. Lạy chào xong, hai người nói:

- Gia gia thấy trong người thế nào? Tại sao tự nhiên lại khó ở như vậy?

Tây Môn Khánh bảo:

- Hai người có lòng tới thăm là quý rồi, việc gì còn bày vẽ đem lễ tới nữa. Bệnh ta thì như Nhiệm Y quan nói, là hư hỏa bốc lên mà sinh ra.

Quế Thư nói:

- Có lẽ trong mấy ngày tết, gia gia uống rượu nhiều quá đấy thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Nói vài câu chuyện nữa, hai người vào chào Nguyệt nương. Nguyệt nương mời dùng trà.

Trong khi đó Bá Tước, Tạ Hy Đại và Thường Trĩ Tiết tới thăm. Tây Môn Khánh sai Tiểu Ngọc dọn rượu, rồi bảo Ngọc Tiêu đỡ mình ngồi dậy thù tiếp các bạn. Hy Đại hỏi:

- Đại ca đã dùng cháo chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hồi sáng có ăn mấy thìa, nhưng chẳng muốn ăn gì cả.

Hy Đại nói:

- Nếu vậy thì để bảo đem cháo ra đây, chúng tôi hầu đại ca dùng.

Tiểu Ngọc đem cháo lên. Ba người hết lời thúc giục, Tây Môn Khánh mới húp được nửa bát, rồi không thể nào ăn thêm được nữa.

Bá Tước hỏi:

- Quế Thư và Ngân Nhi đã tới thăm đại ca chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tối rồi, chắc là đang ngồi ở trong nhà.

Bá Tước quay lại bảo Lai An:

- Người vào trong đó gọi hai nàng đó ra đây đàn hát vài khúc cho gia gia người nghe.

Lai An vào thưa, nhưng Nguyệt nương không cho hai ca nữ ra, chỉ nói là đang ăn cơm trong nhà.

Ngoài này, ba người uống rượu được một lúc thì Bá Tước nói:

- Đại ca ngồi tiếp chúng tôi như thế này, chỉ sợ đại ca mệt thêm, thôi để chúng tôi về, đại ca cũng nên nằm nghỉ là hơn.

Tây Môn Khánh nói:

- Đa tạ các huynh đã phí tâm.

Ba người vái chào mà về.

Bá Tước ra tới ngoài, gọi Đại An lại dặn nhỏ:

- Người vào thưa với Đại nương, rằng Ứng nhị gia nói là gia gia đã biến sắc, xin Đại nương cho thỉnh Hồ Thái y tới coi mạch xem sao, đừng nên chậm trễ e rằng nguy hại.

Đại An không dám trì trễ, vội vào nói lại với Nguyệt nương ngay. Nguyệt nương nghe nói thì hoảng lên, vội chạy tới thăm chồng rồi nói:

- Vừa rồi Ứng nhị ca có dặn gia nhân là Hồ Thái y trị bệnh hay lắm, sao chàng không cho mời?

Tây Môn Khánh đáp:

- Lần trước có mời Hồ Thái y tới chữa cho Bình Nhi rồi đó, có công hiệu gì đâu, bây giờ còn mời làm gì nữa.

Nguyệt nương bảo:

- Thuốc men đâu có giết người, lại có câu phước chủ lộc thầy, biết đâu mời Hồ Thái y, chàng lại chẳng gặp thầy gặp thuốc, Bình Nhi khác mà chàng khác chứ.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi được, nếu nàng nói vậy thì bảo chúng nó đi mời đi.

Lát sau Kỳ Đồng mời Hồ Thái y tới, đúng lúc Ngô Đại cữu cũng tới thăm. Hồ Thái y xem mạch xong, ra nói với Ngô Khải và Kính Tế:

- Lão gia đây thận khô dương kiệt nên mới sinh ra đau lưng như vậy, cũng sợ đây là bệnh kín, tiểu tiện không thông.

Nói xong cho uống thuốc.

Tây Môn Khánh uống thuốc của Hồ Thái y xong thấy đầu nặng lại, mà không tiểu tiện được nữa. Nguyệt nương hoảng quá, tiễn Ngân Thu và Quế Thu về rồi cho mời Lang y Hà Xuân Tuyên, con của Hà Thái y tới.

Hà Lang y coi mạch xong bảo:

- Đây là tà hỏa tích ở hạ bộ nên tứ chi bải hoải, lại vì độc viêm lưu tụ nên tâm thận bất giao.

Nói xong ra về, cho người đem thuốc lại.

Nào ngờ Tây Môn Khánh uống thuốc của Hà Lang y vào, bệnh lại có vẻ nặng thêm, hư khí xuất ra không ngớt.

Tối hôm đó, Tây Môn Khánh đòi tới nằm tại phòng Kim Liên, bảo là gắn hoa viên cho mát. Nguyệt nương chiều lòng, sai gia nhân đi.

Kim Liên là loại dâm nô, yên trí là trước mắt mọi người thì Vương thị, vợ Hàn Đạo Quốc bị coi là kẻ gây bệnh cho Tây Môn Khánh, do đó, đêm đến, Kim Liên yêu sách Tây Môn Khánh truy hoan, chỉ biết khoái lạc trước mắt. Đêm đó, Kim Liên yêu sách tới mấy lần, Tây Môn Khánh mệt mỏi nhưng cũng chiều lòng.

Hôm sau, Hà Thiên hộ sai gia nhân tới báo trước là sẽ tới thăm.

Nguyệt nương tới bảo chồng:

- Hà Thiên hộ sắp tới thăm đó, chàng nên trở vào hậu phòng nằm nghỉ thì hơn. Chỗ này không phải là nơi tiếp khách.

Tây Môn Khánh sợ Kim Liên buồn giận, nhưng không biết làm sao, đành gật đầu. Nguyệt nương mặc áo ấm cho chồng rồi đi lên thượng phòng. Kim Liên phụ giúp. Tây Môn Khánh được đặt nằm dằng hoàng trên giường, gối kê chân phủ tỏa dằng. Nguyệt nương sai gia nhân xếp dọn ngăn nắp sạch sẽ và đốt trầm.

Lát sau Hà Thiên hộ tới. Kính Tế ra nghênh tiếp, rồi mời vào thượng phòng thăm Tây Môn Khánh. Hà Thiên hộ vái chào rồi hỏi:

- Xin trưởng quan thứ lỗi đã tới thăm trễ, chẳng hay trưởng quan thấy trong mình thế nào?

Tây Môn Khánh chỉ ghé mời ngồi rồi đáp:

- Vì nghịch hỏa kết tụ nên chân tay bải hoải và đau lưng, bây giờ thì tiểu tiện không được.

Hà Thiên hộ nói:

- Văn sinh có người quen họ Lưu tên Quát Trai, vốn người Phần Châu, Sơn Tây, cực giỏi trị bệnh đàn ông, để tôi cho mời tới đây coi thử cho trưởng quan. Người đó mới lên thăm tôi, hiện đang ở tại nhà tôi.

Tây Môn Khánh nói:

- Đa tạ đại nhân phí tâm, để tôi cho người đi mời Lưu tiên sinh cũng được.

Gia nhân đem trà ra, Hà Thiên hộ uống trà xong đứng dậy nói:

- Xin trưởng quan giữ gìn thân thể, mọi chuyện trong nha môn đã có tôi lo, chuyện gì khó khăn tôi sẽ cho gia nhân tới thỉnh ý trưởng quan.

Tây Môn Khánh nói:

- Thật làm phiền đại nhân quá.

Hà Thiên hộ vái chào mà về.

Tây Môn Khánh sai Đại An đem thiệp tới nhà Hà Thiên hộ mời Lưu tiên sinh. Lưu tiên sinh tới coi mạch rồi cho thuốc sắc uống. Tây Môn Khánh sai lấy một lạng bạc và một xấp lụa Dương Châu tạ ơn.

Tây Môn Khánh uống thuốc của Lưu tiên sinh, cũng chưa thấy công hiệu gì thì Trịnh Ái Nguyệt ngồi kiệu đem lễ tới. Ái Nguyệt vào lạy chào rồi nói:

- Tôi quả không biết gia gia khó ở. Quế Thu và Ngân Thu cũng chẳng nói cho tôi một tiếng, chỉ im lặng rủ nhau tới trước. Tôi tới chậm, xin gia gia thứ lỗi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Trễ gì mà trễ, cảm ơn nàng đã cho quà.

Ái Nguyệt hỏi:

- Gia gia có thấy bớt không? Có ăn uống được gì không?

Nguyệt nương nói:

- Ăn uống được thì đã khá, dằng này chẳng ăn uống được,

gi. Tu sang tới giờ mới chỉ húp được vài thìa cháo. Vừa rồi lang y cũng tới coi mạch cho thuốc.

Ái Nguyệt nói:

- Tôi có đem ít cháo thịt tới, để tôi hầu gia gia ăn. Gia gia như ngọn núi cho mọi người nương tựa mà không chịu ăn uống cho khỏe rồi làm sao đây.

Nguyệt nương bảo:

- Chẳng hiểu trong người gia gia làm sao mà chẳng chịu cơm cháo gì cả.

Ái Nguyệt bảo:

- Gia gia phải ăn uống mới được chứ, thuốc men cũng phải có cơm cháo mới được. Người ta thường nói, cơm cháo không ăn mạnh gì thấy, gia gia lười ăn thì thuốc cũng chẳng công hiệu được, mà người cứ yếu dần đi.

Tiểu Ngọc đem cháo đến, Ái Nguyệt cầm bát cháo, tự tay xúc cho Tây Môn Khánh ăn. Tây Môn Khánh gắng gượng ăn được nửa bát rồi lắc đầu, không chịu ăn nữa, Ái Nguyệt đưa bát cháo cho Tiểu Ngọc rồi nói với Tây Môn Khánh:

- Gia gia phải nghe lời tôi, một mặt chịu khó uống thuốc, một mặt phải cố ăn uống mới được.

Ngọc Tiêu đứng sau nói:

- Gia gia đâu có chịu ăn, hôm nay nhờ Ái Thư mà gia gia ăn được nhiều đấy.

Nguyệt nương mời Ái Nguyệt vào trong uống trà. Ái Nguyệt ở chơi tới chiều, Nguyệt nương mời uống rượu rồi thương cho năm tiền, tiền về. Trước khi ra về, Ái Nguyệt vào lạy chào Tây Môn Khánh rồi nói:

- Gia gia chịu khó nghỉ ngơi dưỡng sức, tôi sẽ tới thăm.

Nói xong cáo từ lên kiệu mà về.

Gần tối, Tây Môn Khánh lại uống thuốc của Lưu Quất Trai, nhưng vẫn không bớt đau lưng. Tối khoảng canh năm thì tự nhiên ở lưng nổi lên một cục. Tây Môn Khánh luôn miệng kêu đau. Lát sau thì đau quá mà mê đi.

Sáng ra Nguyệt nương vội cho mời Lưu lão bà tới, một mặt sai gia nhân tới phủ Thủ Bị hỏi thăm xem hiện thời Ngô Thần

tiên ở nơi nào. Vì trước đây Ngô Thần tiên có nói là Tây Môn Khánh năm nay mắc tai ách, Nguyệt nương muốn mời tới hỏi xem sao. Bôn Tứ thưa:

- Không cần phải tới hỏi thăm tại phủ Chu lão gia, vì hiện thời Ngô Thần tiên đang ngụ tại miếu Thổ địa ở ngoại thành, xem bói bốc thuốc ở đó.

Nguyệt nương sai Cầm Đồng tới miếu Thổ địa mời Ngô Thần tiên tới ngay.

Lát sau Ngô Thần tiên tới, hình dung xem ra cổ quái hơn lúc trước. Ngô Thần tiên vào xem mạch cho Tây Môn Khánh rồi nói:

- Bệnh của quan nhân đây chỉ là tửu sắc quá độ khiến nay thận kiệt khí khô, tà hỏa tích tụ, bệnh đã lên tới cao hoang, khó lòng trị liệu. Bần đạo có mấy câu xin đọc hầu phu nhân.

Đoạn cao giọng đọc:

*No say còn muốn giai nhân,
Tinh khô thận kiệt, tâm thần tiêu ma
Sắc tài khuấy động tham tà,
Đèn kia dầu cạn biết là làm sao.
Lời khuyên trước, chẳng nghe nào,
Bệnh tình nay đã ăn vào cao hoang.
Sông kia cạn, núi kia băng,
Thánh y cũng đến cầm bằng khoanh tay.*

Nguyệt nương thấy Ngô Thần tiên không nhận lời chữa trị thì lo sợ lắm, vội hỏi:

- Xin Thần tiên coi thử giùm cho gia gia tôi có mệnh hệ nào chăng?

Ngô Thần tiên đưa tay lên tính toán lắm bẫm:

- Tuổi Dần, sinh giờ Bính Thìn, ngày Ngâm Ngọ, tháng Mậu Thân, năm Bính Dần. Năm nay là Mậu Tuất, tức là ba mươi ba tuổi, tức là hỏa thổ thương quan, tháng giêng này lại là tháng Mậu Dần, biết làm sao đây. Tuy thăng quan phát lộc nhưng thọ mệnh khó bảo toàn. Tôi có bốn câu này, xin đọc hầu phu nhân.

Nói xong cao giọng đọc:

Tai tinh phạm mệnh, có hôm nay.

Sát trọng thân kinh, tai ách này.

Đã chẳng gặp may Chân Thái Tuế,

Thần tiên cũng đến phải cau mày.

Nguyệt nương lo sợ hỏi:

- Mệnh đã không tốt như vậy thì Thần tiên có cách gì giải cứu cho chẳng?

Ngô Thần tiên đáp:

- Bạch hổ đương đầu, Tang môn tọa mệnh, thì thần tiên cũng chẳng cách gì giải cứu. Số mệnh đã định, dầu quý thân cũng không dời đổi được.

Nguyệt nương chỉ biết lấy một xấp vải tạ ơn rồi tiễn về.

Sau đó Nguyệt nương sai gia nhân đi xin quẻ và xem bói thì thấy toàn điều hung, trong lòng lo sợ hoảng hốt khôn cùng.

Tối tối, Nguyệt nương cho bày bàn thờ ra giữa sân, thấp hương khấn vái trời đất, phát nguyện rằng nếu chồng qua khỏi thì sẽ về Tân An Châu ở với mẹ, ăn chay niệm Phật trong ba năm. Ngọc Lâu cũng quỳ khấn phát nguyện, chỉ có Kim Liên và Kiều Nhi là không phát nguyện gì.

Về phần Tây Môn Khánh, tự biết bệnh mình trầm trọng thì lo sợ lắm. Những lúc chợp mắt thiếp đi lại thấy toàn Hoa Tử Hư và Vô Đại tới trước giường đòi mạng. Tây Môn Khánh tỉnh dậy sợ lắm nhưng chẳng nói với ai.

Nhân lúc Nguyệt nương và mọi người không có mặt, chỉ có Kim Liên ngồi cạnh. Tây Môn Khánh nắm áo Kim Liên nhỏ lệ bảo:

- Nàng ơi, nàng là oan gia của ta đó. Ta chết rồi thì mấy chị em nhớ giữ gìn linh vị cho ta, đừng để linh hồn ta thất tán.

Kim Liên xúc động nói:

- Tôi thì lúc nào cũng trung thành với chàng, chỉ sợ người ta không dung được tôi mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Để tôi nói cho.

Lát sau Nguyệt nương vào, thấy hai người đang khóc lóc thì bảo:

- Chàng ơi, chàng có điều gì muốn nói thì cứ nói, dầu sao thì tôi với chàng cùng là chỗ vợ chồng.

Tây Môn Khánh thổn thức mãi mới bảo:

Tôi thấy trong người nguy kịch lắm rồi nên cũng định nói ra nang ft lời. Tôi chết đi rồi, nàng sinh con trai hay gái cũng khó nuôi con, mấy chị em cũng nên ở chung mà đùm bọc nhau, đừng có ly tán, khiến cho người ta chê cười.

Đoạn chỉ vào Kim Liên mà bảo:

Kim Liên đây dù trước có lỗi lầm gì, nàng cũng thương mà tha thứ cho.

Nguyệt nương nghe xong khóc lớn, bi cảm khôn nguôi.

Tây Môn Khánh lại cho gọi Kính Tế đến mà bảo:

- Người ta thường nói có con nhờ con, không con thì nhờ rể, người là rể nhưng chẳng khác nào con trai của ta. Ta có mệnh hệ nào thì người đứng ra lo chôn cất cho ta, sau đó tính toán thế nào giúp cho các nương nương đây sống qua ngày, đừng để người ta đàm tiếu. Tiệm vải lụa trước cửa hiện nay, vốn cũng lên tới năm vạn lạng, trong đó một ít là của Kiều thân gia, tính ra mà trả lại cho Kiều thân gia, rồi đóng cửa tiệm đó lại. Tiệm do Bôn Tứ trông coi, vốn là sáu ngàn năm trăm lạng, tiệm do Ngô Nhị cữu trông coi, vốn là năm ngàn lạng. Hai tiệm đó, bán cho hết hàng rồi thu tiền lại. Lý Tam và Hoàng Tứ còn thiếu năm trăm lạng vay lúc trước, chưa kể một trăm năm chục lạng tiền lời, nhớ đòi về rồi đừng bao giờ cho vay nữa, Ứng Nhị gia có tới nói thì bảo là đi vay nơi khác. Người lo cùng Phó Quản lý tiếp tục duy trì cửa tiệm thuốc. Thuyền hàng của Lai Bảo và Hàn Quản lý ở Tùng Giang về cũng trị giá bốn ngàn lạng, người lo bốc hàng lên bán cho hết rồi đưa tiền về cho Đại nương. Lưu Học quan còn nợ hai trăm lạng. Hoa Chủ bạ còn nợ năm chục lạng. Từ Tứ ở ngoại thành còn nợ ba trăm lạng. Tất cả đều có giấy tờ đàng hoàng, phải lo đòi cho sớm. Căn nhà ở đường Sư Tử cũng như căn nhà trước mặt đây, đều nên bán hết đi. Ta chỉ lo là các nương nương không biết lấy gì sống qua ngày mà thôi.

Dặn dò xong thì bật khóc. Kính Tế cũng khóc mà thưa:

- Lời nhạc phụ dặn, con đều ghi nhớ.

Lát sau thì các quản lý Hàn, Cam, Ngô Nhị cũu, Bôn Tứ, Thôi Bản tới thăm. Tây Môn Khánh dặn dò từng người về chuyện sau này. Máy người đều nói:

- Xin gia gia cứ yên tâm dưỡng bệnh, không đến nỗi nào đâu.

Tin đồn Tây Môn Khánh bệnh nặng lan tràn khắp nơi, thân bằng quyến thuộc và các quan đồng liêu nườm nượp tới thăm hỏi. Thấy bệnh tình Tây Môn Khánh trầm trọng, người nào cũng than thở mà về.

Nguyệt nương ngày đêm khẩn vái, những mong chồng khỏi bệnh, nào ngờ số trời đã định, mấy hôm sau, vào khoảng canh năm ngày hai mươi một tháng giêng, Tây Môn Khánh đau đớn dữ dội, mê đi tỉnh lại một hồi rồi từ trần. Thật là:

Sống còn kẻ biết mấy mươi,

Chết đi vạn sự trên đời cũng không.

Cổ nhân có mấy câu sau đây, ngâm lại cũng có lý:

Làm người nên tích thiện,

Chớ có ham tiền tài,

Tích thiện thì được phúc,

Tham tài chịu họa tai.

Thạch Sùng giàu là thế,

Cũng khó thoát tai ương.

Nhân thế không biết nghĩ,

Chẳng thèm lấy làm gương.

Chỉ lo tích tiền bạc,

Chế nhạo kẻ hiền lương,

Đâu biết giàu đến mấy,

Cũng vào cõi vô thường.

Tây Môn Khánh chết như vậy là chưa kịp chuẩn bị quan tài. Nguyệt nương vội gọi Ngô Nhị cũu và Bôn Tứ đến, mở rương lấy ra bốn đỉnh bạc, nhờ làm quan tài cho chồng.

Nguyệt nương tâm trí đang rối loạn, bận rộn lo việc tang ma thì tự nhiên thấy đau bụng, phải vào giường nằm, lát sau đau quá, gằn như mê đi.

Ngọc Lâu, Tuyết Nga và Kim Liên đang lo tắm rửa mặc quần áo mới cho Tây Môn Khánh thì thấy Tiểu Ngọc hốt hoảng chạy tới báo:

- Đại nương tự nhiên nằm vật ra giường hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Lâu hoảng lên, gọi Kiều Nhi cùng vào thăm Nguyệt nương, thấy Nguyệt nương đã tỉnh lại, hai tay ôm bụng lăn lộn kêu đau. Ngọc Lâu bảo Kiều Nhi sẵn sóc Nguyệt nương, còn mình thì ra ngoài sai gia nhân đi mời Thái lão nương lại. Kiều Nhi thấy Ngọc Tiêu đứng cạnh, liền sai đi gọi Như Ý. Còn một mình trong phòng, nhân lúc Nguyệt nương đau dữ dội mê đi, Kiều Nhi bèn thò tay vào cái rương mở sẵn từ nãy, lấy cặp năm đỉnh bạc tốt loại Nguyên Bảo, đem về phòng mình cất giấu. Vừa ra tới cửa thì gặp Ngọc Lâu trở vào. Kiều Nhi giấu bạc ra sau lưng mà bảo:

- Để tôi đi tìm thuốc, nhà chẳng còn thứ thuốc gì cả.

Nói xong bước vội ra. Ngọc Lâu cũng chẳng để ý, quay vào sẵn sóc Nguyệt nương. Nguyệt nương mỗi lúc một đau bụng hơn. Lát sau thì Thái lão nương tới, coi xét xong bảo là Nguyệt nương đã tới kỳ mãn nguyệt khai hoa.

Quả nhiên, tới lúc lên đèn, Nguyệt nương hạ sinh con trai. Trong này, Thái lão nương sẵn sóc cho Nguyệt nương và đứa trẻ thỏa đáng. Ngoài kia, thì hài Tây Môn Khánh, sau khi mặc quần áo, được đem lên đại sảnh, lớn bé trong nhà khóc vang thảm thiết.

Lát sau khỏe hẳn lại, Nguyệt nương lấy ra ba tiền trả công cho Thái lão nương. Thái lão nương không tiện chê ít, chỉ xịu mặt nói:

- Đại nương hạ sinh ca nhi thế này là mừng rồi, Đại nương cho tôi bao nhiêu thì tôi nhận bấy nhiêu chứ biết sao bây giờ.

Nguyệt nương bảo:

- Bây giờ lão gia không còn, cho nên không thể so với lúc trước được, lão nương nhận giùm đi, nay mai mọi chuyện lo xong tôi xin thưởng thêm.

Thái lão nương bảo:

- Phải cho tôi một bộ quần áo đấy.

Nguyệt nương gật đầu. Thái lão nương xịu mặt cáo từ mà về. Nguyệt nương tỉnh táo hơn nhiều, nhìn quanh phòng, chợt thấy nắp rương mở rộng, bèn quay lại mắng Ngọc Tiêu:

- Con khốn, ta đã mê man, nhưng mày cũng mê man hay

sao? Lúc này trong nhà người ra người vào rầm rập mà mày để nắp rương mở toang hoác thế kia à?

Ngọc Tiêu đáp:

- Thì hồi chiều Đại nương mở rương lấy bạc cho Nhị cữu và Bôn Tứ đặt quan tài, rồi sau đó Đại nương đau bụng nên quên chưa đóng lại.

Nói xong bước tới khóa lại cẩn thận. Ngọc Lâu ngồi cạnh, nghe Nguyệt nương nói vậy, thấy mình ở lại bất tiện, bèn về phòng. Ra tới ngoài, gặp Kim Liên, Ngọc Lâu bảo:

- Gia gia vừa mới nằm xuống, Đại nương đã bắt đầu nghi ngờ người nọ người kia rồi.

Kim Liên không nói gì, hai người đều không biết là Kiều Nhi đã lấy cắp năm đĩnh bạc.

Lát sau, Ngô Nhị cữu và Bôn Tứ mua được áo quan tốt đem về, đó là thứ trong quan ngoài quách, hai người tắm liệm Tây Môn Khánh rồi nhập quan để trên đại sảnh.

Từ tiên sinh được mời tới, vào lật tay Tây Môn Khánh coi rồi nói:

- Quan nhân đi vào đúng giờ Thìn, như vậy là bất phạm hung sát.

Đoạn lẩm nhẩm tính toán rồi ấn định là ngày mồng ba tháng hai thì làm lễ đại liệm, ngày hai mươi sáu làm lễ phá thổ, ngày ba mươi mới đưa đám. Xong xuôi, Từ tiên sinh ra về.

Từ tiên sinh về thì Ngô Khải và các quản lý đều có mặt đông đủ, mỗi người một việc. Trên đại sảnh người ra vào rầm rập, trong nhà náo loạn cả lên. Nguyệt nương nằm một chỗ lo sai bảo gia nhân. Việc ngoài do Kính Tế và Ngô Đại cữu, Ngô Nhị cữu cùng các quản lý hợp nhau cùng lo. Nguyệt nương một mặt sai viết thiệp báo tang khắp nơi, lại sai đem ấn tín của Tây Môn Khánh giao cho Hà Thiên hộ, một mặt cho gọi thợ dựng rạp ngoài sân trước đại sảnh và trong hoa viên.

Ngày mồng ba, chư tăng và đạo sĩ tới niệm kinh, làm lễ đại liệm. Lớn bé trong nhà quây quần trước linh sàng, mặc đồ tang khóc lóc. Kính Tế chống gậy đứng bên linh cữu đáp lễ khách khứa. Nguyệt nương vẫn nằm cũ, không ra được tới ngoài. Kiều

Nhi và Ngọc Lâu lo tiếp khách đàn bà. Kim Liên lo quản trị gia nhân. Tuyết Nga lo chỉ huy bếp nước khoản đãi khách khứa khắp nơi. Ngô Đại cữu và Cam Quản lý lo tiếp khách đàn ông. Những người khác mỗi người một việc.

Nguyệt nương nhân sinh con vào đúng lúc chồng nằm xuống nên đặt tên con là Tây Môn Hiếu, trong nhà gọi là Hiếu ca nhi.

Khách khứa các nơi tới, vừa điếu tang vừa mừng sinh con trai. Dân gian trong huyện bàn tán không ngớt nói là chính thất của Tây Môn quan nhân hạ sinh con trai vào đúng lúc quan nhân từ trần, ngoài kia cha chết thì trong này con sinh, thế gian thật nhiều chuyện kỳ quái. Thôi thì dư luận mỗi người một phách, ồn ào cả lên.

Bá Tước nghe tin Tây Môn Khánh từ trần thì vội tới lay khóc trước linh cữu. Khóc một hồi rồi quay ra chào hỏi mọi người, đoạn nói:

- Đại ca tôi thất lộc quá mau, thật ra như giấc mộng.

Lại muốn mời Nguyệt nương ra để lay phân ưu. Ngô Khải nói:

- Em gái tôi không ra được đâu, nó đang ở cũ, nó sinh cháu trai đúng ngày chồng nó nằm xuống.

Bá Tước vô cùng ngạc nhiên bảo:

- Thật vậy sao? Nhưng thôi, như vậy là đại ca tôi có phúc lắm, gia gia tôi mất đi nhưng nhà này đã có tiểu chủ nối dõi.

Lát sau Kính Tế ra mời trà, Bá Tước bảo:

- Lão gia thất lộc, các nương nương là phận đàn bà, biết tính toán ra sao, người là phận rể con trong nhà, cũng nên hết lòng. Gặp chuyện gì thì phải hỏi nhị vị cữu gia đây, nhờ đứng ra chủ trương giùm. Không phải ta nói gì nhưng người còn trẻ người non dạ, chuyện đời chưa được thập phần kinh lịch đâu.

Ngô Khải nói:

- Nhị ca nói vậy cũng phải, nhưng tôi còn bận việc quan, không được rảnh rang, với lại dù sao thì cũng có em gái tôi đứng ra lo mọi việc.

Bá Tước nói:

- Đại cữu dạy như vậy là dành một lẽ, nhưng còn các việc

bên ngoài đại tẩu làm sao lo được, không nhờ nhị vị cữu gia đây thì còn biết ai.

Trò chuyện một lát, Bá Tước hỏi:

- Đã chọn ngày phát dẫn chưa?

Ngô Khải đáp:

- Từ tiên sinh đã định là ngày hai mươi sáu thì phá thổ, ba mươi thì hạ huyệt.

Lát sau Từ tiên sinh tới làm lễ đại liệm, dùng đình lớn đóng nắp quan tài lại. Lớn nhỏ trong nhà lại quây vào mà khóc. Từ tiên sinh đề vào minh tinh như sau: "Cáo phong Vũ lược Tướng quân Tây Môn công chí cữu".

Hôm đó Hà Thiên hộ tới điều tang, lạy linh cữu xong. Hà Thiên hộ được Ngô Khải và Bá Tước mời dùng trà nói chuyện. Hà Thiên hộ cho đóng cửa nha môn, quân hầu tại nha môn được đưa hết về nhà Tây Môn Khánh để lo chạy việc, hai viên Tiết cấp được ủy thác chỉ huy quân hầu. Tên nào làm biếng trốn việc sẽ bị nghiêm trị. Lúc sắp ra về, Hà Thiên hộ còn nói với Ngô Khải:

- Những ai còn nợ tiền trưởng quan đây mà không chịu trả, xin đại nhân cứ cho văn sinh biết để văn sinh trừng trị.

Nói xong cáo từ, trở lại nha môn, làm văn thư cấp báo về kinh, nói rõ cái chết của Tây Môn Khánh.

Lại nói về Lai Tước, Xuân Hồng và Lý Tam tới Huyện Châu, tìm tới Tổng Ngự sử đưa thư và lễ vật. Tổng Ngự sử đọc xong bảo:

- Các người tới chậm rồi, ta đã chuyển văn thư đi các nơi để lo mua các đồ cổ ngoạn cho đầy đủ và kịp thời hạn, làm sao bây giờ.

Trầm ngâm một lát, nghĩ tới mười lạng vàng lá được tặng, biết là không giúp không được, bèn giữ ba người tạm trú tại công đường, rồi sai thuộc hạ lên gấp phủ Đông Bình, tìm đủ cách lấy lại văn thư, đem về đưa cho Xuân Hồng, lại cho một lạng bạc để làm lộ phí. Ba người lạy chào mà về. Vừa đi vừa về mất hết mười ngày.

Về tới ngoại thành đã nghe dân chúng bàn tán:

- Tây Môn quan nhân chết rồi, hôm nay là ngày mồng ba, trong nhà làm tế tụng kinh đại liệm.

Lý Tam nghe tin dữ, hỏi lại cho kỹ rồi bàn tính với Xuân Hồng và Lai Tước rằng:

- Lão gia mất rồi, văn thư này đem về cũng vô ích, chỉ bằng về tới nơi, mình cứ nói là không lấy được, rồi đem văn thư tới cho Trương Nhị lão gia. Ta sẽ chia phần cho mỗi đứa người mười lạng bạc, chỉ cần các người giữ kín, không nói ra là được.

Lai Tước tham tiền bằng lòng ngay, chỉ có Xuân Hồng khó chịu.

Về tới huyện, Lý Tam về nhà ngay. Lai Tước, Xuân Hồng về tới cổng đã thấy trường đôi treo la liệt, trong nhà khách khứa ra vào tấp nập điều tang, bèn lên đại sảnh lạy chào Ngô Khải và Kính Tế.

Ngô Khải hỏi:

- Có đem được văn thư về không? Lý Tam đâu, sao không thấy?

Lai Tước im lặng, Xuân Hồng lấy văn thư và hồi thư của Tổng Ngự sử ra đưa lên, rồi nói rõ âm mưu phản trắc của Lý Tam, đoạn nói thêm:

- Tôi không dám vong ân bội nghĩa nên nhất định không chịu, do đó Lý Tam sợ mà không dám tới đây.

Ngô Khải nghe xong vào kể lại với Nguyệt nương rồi nói:

- Thằng Xuân Hồng là đứa biết ân biết nghĩa, chỉ giận cho thằng Lý Tam khốn kiếp, nó thấy dựng vừa nằm xuống đã sinh lòng phản trắc.

Đoạn trở ra nói với Bá Tước:

- Hồi này Hà đại nhân đã dặn vậy, thì bây giờ cứ làm đơn thưa Lý Tam tại nha môn, bắt phải trả tiền nợ lúc trước để lo tang ma cho quan nhân, cả vốn lẫn lãi là sáu trăm năm chục lạng. Điều này thì thằng Lý Tam nó không chịu trả nợ đâu, Hà đại nhân với quan nhân là chỗ đồng liêu, chắc phải tận tình giúp đỡ. Vả lại giấy vay nợ vẫn còn, như vậy là có bằng chứng hẳn hoi.

Bá Tước hoảng lên, vì trong giấy nợ Bá Tước là người bảo lãnh, vội nói:

- Lý Tam dù thế nào cũng không dám trốn nợ đâu, xin đại cữu hãy chậm lại một chút, để tôi tới bảo nó đã.

Nói xong cáo từ, tới thẳng nhà Lý Tam, lại cho gọi cả Hoàng Tứ đến mà bảo:

- Quan nhân nằm xuống rồi, hai người còn nợ tiền tất phải lo trả. Vì chuyện tính toán của Lý ca tiết lộ mà Ngô Khải đang định làm đơn thưa tại sở Đề hình. Người ta có câu "phủ bênh phủ, huyện bênh huyện", huống hồ Hà Thiên hộ với quan nhân là chỗ đồng liêu, lại hứa là sẽ trừ nợ những ai nợ tiền quan nhân mà không chịu trả. Cho nên tôi tính thế này, bây giờ trả ngay thì tôi biết hai người không thể trả nổi, vậy phải soạn một lễ thật hậu tới điều tang, rồi thưa với Ngô Khải và Đại nương, xin làm một tờ giấy nợ khác, hứa là sẽ trả vào một thời hạn nào đó. Như vậy đã không những tránh được thưa kiện mà lại được tiếng thủy chung. Rồi một mặt, hai người góp hai chục lạng, rồi tôi đem văn thư tới cho Trương Nhị lão gia, như vậy hai người mỗi người cũng được hai trăm lạng, hai người tính sao?

Hoàng Tứ nói:

- Nhị gia dạy rất phải, làm như vậy là tiện nhất.

Lý Tam nói:

- Nhị gia tính việc thật là thần tốc.

Tối hôm đó, biết Ngô Khải đã về nhà, Bá Tước dẫn Hoàng Tứ, đem hai chục lạng bạc tới nhà Ngô Khải kể rõ đầu đuôi, rồi nói:

- Bây giờ chỉ xin đại cứu giúp cho.

Ngô Khải hôm trước nghe em gái nói là Tây Môn Khánh dặn không nên buôn bán hùn hạp gì với ai, nay lại tối mắt trước hai chục lạng bạc, do đó nhận lời.

Hôm sau, Lý Tam và Hoàng Tứ soạn lễ vật thật hậu, có cả lễ tam sinh tới điều tang. Ngô Khải vào nói với em gái là nên làm một tờ giấy nợ mới để Lý, Hoàng hai người lo buôn bán rồi sẽ trả sau, bây giờ một lúc không thể trả ngay được. Nguyệt nương cũng bằng lòng. Ngô Khải trở ra làm giấy nợ mới, rồi lén dúi văn thư vào tay Bá Tước.

Lý, Hoàng cáo từ mà về. Bá Tước cũng tới gặp ngay Trương Nhị. Thật là:

Lừa kia cho biết vàng ròng,

Tiền kia cho biết tấm lòng trắng đen.

Nghĩ cho cùng, kẻ vong ân bội nghĩa trong đời cũng nhiều, đâu phải chỉ có Bá Tước, Lý Tam hay Ngô Khải...

HỎI 81

TÊN BẠN PHẢN PHÚC

Trong khi mười sáu vị tăng của chùa Báo Ân được mời tới nhà Tây Môn Khánh tụng kinh thì Bá Tước mời Hoa Tử Do, Tạ Hy Đại, Chúc Thật Niệm, Tôn Thiên Hóa, Thường Trì Tiết và Bạch Lãi Quang tới nhà mà bảo:

- Tây Môn Đại quan nhân mất rồi, chúng mình với Đại quan nhân là chỗ thâm giao, thường ăn uống tại nhà quan nhân, thường được giúp đỡ tiền bạc, vật dụng và nhiều việc khó khăn khác. Nay Đại quan nhân nằm xuống mà mình làm như không biết thì tránh sao miệng thế chê cười, mà mình cũng chẳng được yên tâm. Quan nhân xuống tới Ngũ điện Diêm Vương, chắc cũng chẳng tha tội vô ơn bất nghĩa cho chúng mình. Bây giờ mình có bảy người, mỗi người góp một tiền, cộng là bảy tiền, soạn một lễ đem tới, lại mua một tấm lục rồi nhờ Thủy tiên sinh làm một bài văn tế, đọc lên trước linh cữu quan nhân, rồi chúng mình tới tế, gọi là tri ân phần nào, mọi người nghĩ sao?

Mọi người đều khen phải, rồi góp mỗi người một tiền, giao cho Bá Tước. Bá Tước lấy tiền mua lễ vật tử tế rồi đến nhờ Thủy Tú tài làm văn tế.

Thủy Tú tài vốn biết bọn Bá Tước là đám bạn tiểu nhân của Tây Môn Khánh, nên nhận lời làm giùm văn tế, nhưng ngầm châm chọc bên trong.

Bá Tước và các bạn đem lễ tới bày trước linh cữu, Kính Tế mặc đồ tang chống gậy bên linh cữu đáp lễ. Bảy người vào lạy